

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év szeptember hó 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

A vesztegetés büntette miatt *I.r. vádlott és társa* ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 11.B.263/2011/10. számú ítéletét ***megváltoztatja:***

A cselekmény helyes minősítése Btk. 250. § (1) és (3) bekezdés I. fordulat.

A vádlottakkal szemben 5.000-5.000 (ötezer-ötezer) forint erejéig rendel el vagyonek Kobzást.

A Fővárosi Bíróság 19.B.638/2004/56. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.201/2007/16. számú ítélete folytán emelkedett jogerőre.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban 12.230 (tizenkétezer-kétszázharminc) forint bünygyi költség merült fel, melyből 6.115 (hatezer-száztizenöt) forintot a I. r., 6.115 (hatezer-száztizenöt) forintot a II. r. vádlottak kötelesek az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. január 20. napján kihirdetett 11.B.263/2011/10. számú ítéletével bűnösnek mondta ki az I.r. és a II.r. vádlottakat a Btk.250.§.(1)(3) bekezdése szerint minősülő társtettesként elkövetett vesztegetés büntettében.

Ezért az I.r. vádlottat 1 év 6 hónap - a végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre, a II.r. vádlottat 2 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Elrendelte a Fővárosi Bíróság 19.B.638/2004/56. számú ítéletével a II.r. vádlottal szemben kiszabott 1 év 4 hónap börtönbüntetés végrehajtását.

A vádlottakkal szemben 10.000 Ft erejéig vagyonekobjást alkalmazott.

Az I.r. vádlottat 1 évre, míg a II.r. vádlottat 3 évre eltiltotta a közterület-felügyelői foglalkozás gyakorlásától.

Rendelkezett ítéletében a bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítélet ellen a vádlottak és védőik felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.336/2012/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A vádlottak védekezésére figyelemmel körültekintően vizsgálta a tanúk szavahihetőségét, érdekeltiségét és az egyéb okirati bizonyítékokat.

A mérlegeléssel megállapított tényállást megalapozottnak tartotta. Észrevételezte ugyanakkor, hogy az ítélet a II.r. vádlott előéletét illetően elírást tartalmaz, mivel a másodfokú határozatot nem a Fővárosi Bíróság, hanem a Fővárosi Ítéltábla hozta, és a 30.000 Ft - az akkor hatályos rendelkezéseknek megfelelően - pénzmellékbüntetés volt.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is alapvetően teljesítette, de az egyéb bizonyítékok körében nem utalt a vádlottak munkaköri leírására, melyet egyébként a tárgyalás anyagává tett, és ami a közterület-felügyelők munkájának jogszabályi hátterét is tartalmazza.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést mindkét vádlott bűnösségére, és a cselekményüket is törvényesen minősítette. A jogi indokolást is helyesnek tartotta.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően vette számba, és helyesen tulajdonított jelentőséget a generális prevenciónak, így a kiszabott büntetések törvényesek, azok enyhítésére nem látott lehetőséget.

A járulékos kérdésekkel kapcsolatban észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság gyakorlatilag egyetemlegesen alkalmazta a vagyonekobjást, holott arra nincs lehetőség (BH.2010/173.), azt elkövetőnként kell megállapítani.

Indítványozta az elsőfokú bíróság ítélete vagyonekobzásra vonatkozó rendelkezésének pontosítását, az indokolás kiegészítését, az elírások javítását, egyebekben pedig az ítélet helybenhagyását.

Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A II.r. vádlott védője a fellebbezését írásban is indokolta.

Ebben azt fejtette ki, hogy a tényállás nem lett megfelelően feltárva, a tényállás megállapításához szükséges tények nem kerültek bizonyításra.

Osztotta a fellebbviteli főügyészség észrevételét a jogszabályi háttér és a munkaköri leírásra hivatkozás szükségességét illetően.

Álláspontja szerint az ügyben nem merült fel olyan bizonyíték, amely alapján a II.r. vádlott bűnössége kétséget kizáróan megállapítható lenne.

A tényállással kapcsolatban új bizonyítékot is csatolt.

Elsődlegesen indítványozta, hogy az ítélet tábla folytasson le bizonyítást, egészítse ki a tényállást, és ez alapján az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a II.r. vádlottat bűncselekmény hiányában mentse fel a vád alól, mert a tényállásban leírt cselekmény nem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben felderítetlennek és megalapozatlannak tartotta, az elsőfokú bíróság tényekből további tényekre is helytelenül következtetett.

Ha a megalapozatlanság nem lenne kiküszöbölhető, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A tényállással kapcsolatban vitatta, hogy a cselekmény az Út 24. szám előtt megtörténhetett.

Emiatt kérte az elsőfokú bírósági eljárás során a tachográf korong beszerzését. Nem osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy az jelenleg már ne lenne fellelhető.

Mindennek azért tulajdonított jelentőséget, mert ha valóban a 24. szám előtt állt volna meg a gépjármű, úgy a tanú1 nem sétálhatott át a 86. szám alatt lévő bankautomatához úgy, hogy utána odaérjen a következő ellenőrző pontra.

A 24. szám előtt véleménye szerint kizárólag az történhetett, hogy a tanút megállították a vádlottak, majd figyelmeztetés után továbbengedték. A tanú folytatta az útját, pénzt vett fel a 86. szám alatti automatából, majd 15 perc múlva ütközött az újabb ellenőrzésbe.

Álláspontja szerint a közvetlenség elvét sértette az elsőfokú bíróság, amikor nem adott helyt a bizonyítási indítványnak, és nem győződött meg arról, hogy az állítólagos események megvalósulhattak-e az adott helyszínen.

Hivatkozott arra is, hogy a vádlottak következetesen tagadták a cselekmény elkövetését, és véleménye szerint nincs közvetlen bizonyíték arra, hogy pénzt fogadtak volna el.

E körben csupán a tanú1 vallomására hagyatkozott az elsőfokú bíróság. Kifogásolta, hogy nem került megállapításra a tanú1 által említett, láthatósági mellényt viselő harmadik személy, aki a két közterület felügyelővel tartózkodott a helyszínen.

Tény, hogy a tanú1 nem túl részletes személyleírást adott a vádlottakról, és fel is ismerte őket, ez azonban magyarázható azzal is, hogy nevezettek évek óta dolgoznak ugyanezen a helyszínen, így emiatt is ismerhette őket.

A Bank szakértőjére hivatkozva - melynek véleményét be is csatolta - állította, hogy az ítéletben szereplő számú bankjegy nem létezik, így azt a tanú nem is adhatta át az I.r. vádlottnak.

Hivatkozott e körben arra is, hogy a tanú1-nek a pénz sorszámanak felírásáról tett nyilatkozata ellentmond más tanú - a tanú2 - vallomásának is.

Ezek alapján az állapítható meg, hogy a tanú1 nem írta fel a bankjegy sorszámát, mert ez a papír csak tanú2 megjegyzését követően került elő, ami ráadásul nincs is meg, mert azt a tanú1 utóbb - úgy gondolva, hogy arra már nincs szükség - kidobta.

Tévedett az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, amikor nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a közterület felügyelők a kérdéses napon mikor értek be, mikor fürödtek le, és mikor hagyták el a szolgálati helyiséget, mivel ennek jelentősége lett volna abban a kérdésben, hogy az állítólagos ellenőrzés az adott helyen és időben megtörténhetett-e. Kifogásolta az erre irányuló bizonyítási indítvány elutasítását.

Indítványozta a fegyelmi eljárás szabályainak beszerzését is, mivel azzal ellentétesen jelen ügyben elmaradt a felügyelő és a bejelentő meghallgatása, így nem volt mód arra, hogy akkor és ott tisztázhassák magukat.

A tanú1 vallomását több szempontból is ellentmondásosnak tartotta. Az általa állítottakat a híváslista sem támasztotta alá. Nyilvánvaló tehát, hogy a tanú az esemény részleteire rosszul emlékezett. Állítólagos memóriazavarát orvosi dokumentumok nem igazolják, ezt a bíróság nem vizsgálta kellő alaposággal.

A másodfokú eljárás során már mindkét vádlott védelmét ellátó védő az írásbeli beadványával egyezően szólalt fel.

Elsődlegesen a vádlottak felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Érdekesnek nevezte, hogy a tanú1 az I.r. vádlottat a kezéről ismerte fel.

Hivatkozott a munkaköri leírásra is, amelyben nem szerepel, hogy feltétlenül büntetést kell kiszabni.

A II.r. vádlott kiváló felügyelő, az I.r. vádlott alközpontvezető lett.

Az I.r. vádlott felszólalásában megkérdőjelezte, hogy őt Nagy Sándor a körme alapján ismerte fel, amikor pár méterről látta csak.

A II.r. vádlott elmondta, hogy az öccse meghalt, így egyedülálló édesanyját egyedül kell támogatnia.

Egyebekben csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

Állította, hogy a korábbi felfüggesztett szabadságvesztését bejelentette a munkáltatójának.

A vele szemben folyamatban volt eljárásokról elmondta, hogy mindkettőt megszüntették.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán azt kérte, hogy legalább előzetes mentesítésben részesítse őt a bíróság, hogy munkáját ne veszítse el.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta, állítva, hogy pénzt nem kért és nem is fogadott el.

A fellebbezések nem alaposak.

A vádlottak és a védők által bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt betartotta.

Relatív eljárási szabálysértést követett el viszont, amikor a 2011. július 13. napjától hatályban lévő, a kiemelt jelentőségű ügyekre vonatkozó Be.554/M./ és N./ pontjait nem tartotta be a vádlottak és tanúk kihallgatása során, hanem a Be. általános szabályai szerint járt el. Ez az eljárási szabálysértés azonban nem volt lényeges kihatással az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására és a cselekmény minősítésére vagy a büntetés kiszabására sem.

Az elsőfokú bíróság számot adott az I.r. vádlott védője bizonyítási indítványának elutasításáról, indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot feltárta az elsőfokú bíróság és azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, de az a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján kiegészítésre, pontosításra szorul, másrészt egyes ténymegállapítások a tényállás helyett a bizonyítékok értékelése körében kerültek rögzítésre.

- Az ítélet 2. oldal 4. bekezdését a II.r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján azzal egészíti ki, hogy egyedülálló édesanyja tartásához járul hozzá.
- Az ítélet 2. oldal 5. bekezdését az erkölcsi bizonyítvány alapján azzal pontosítja a II.r. vádlott előélete körében, hogy e vádlott bűnösségét 2 rb. hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette miatt mondta ki jogerősen a Fővárosi Ítéltábla. A 30.000 Ft az akkor hatályos jogszabály szerint pénzmellékbüntetés volt.
- A 3. oldal 1. bekezdés első mondatát azzal pontosítja, hogy a vádlottak az Út 70. szám előtt állították meg a tanú1-t. Erre a pontosításra a vádlottak tárgyalási vallomása alapján került sor (9. tjkv.3., 4. és 9. oldalai).
- A 3. oldal 2. bekezdés első mondatát azzal egészíti ki, hogy az ATM automata az Út 86. szám alatt volt, és a tanú1 a 10.000 Ft-ot 13 óra 53 perckor vette fel (ítélet 9. oldal 7. bekezdéséből átemelve).

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így az irányadónak tekintendő a másodfokú eljárásban is. A tényállást vitató és a vádlottak felmentését célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadják, ami azonban megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem lehet eredményes.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyiket milyen okból vetett el.

Részletesen és iratszerűen mutatta be ítéletében az általa megvizsgált bizonyítékokat, és azok összegző és logikus értékelését adta az ítélet 9. oldal utolsó bekezdésétől a 11. oldal 4. bekezdéséig.

Így a védő által hivatkozott, a Be.373.§.(1) bekezdés III/a./ pontjára alapított hatályon kívül helyezési okot a másodfokú bíróság nem látta megállapíthatónak.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. és a II.r. vádlott tagadásával szemben a tényállást elsődlegesen a tanú1 vallomására és az azt alátámasztó egyéb objektív bizonyítékokra alapította.

A tanú1 végig következetesen, azonosan számolt be az igazoltatás körülményeiről, a 10.000 Ft felvételéről, átadásáról a vádlottaknak. Vallomásának hitelességét az sem kérdőjelezi meg - szemben a védelmi érveléssel -, hogy több év távlatából és meg nem cáfolt betegsége miatt is a tárgyaláson már nem emlékezett pontosan a történésekre, de a nyomozati vallomását teljes egészében fenntartotta.

Nyilatkozatának valóságtartalmát erősíti az az objektív tény, hogy az általa megjelölt helyen és időben sor került a 10.000 Ft felvételére az ATM automatából, és az általa felírt jelvéyszám megegyezett az I.r. vádlott jelvéyszámával.

A védő hivatkozott arra - az MNB szakértőjének nyilatkozata alapján -, hogy a tanú1 által feljegyzett 10.000 Ft-os bankjegy sorozatszáma nem létezik.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy ebben az esetben a pénzfelvétel ténye bír döntő jelentőséggel, ugyanakkor az adott szituációban az is elfogadhat, ha a sorozatszám tévesen került feljegyzésre. A tanú1-nek a gépkocsiba visszaszállva kellett gyorsan felírnia a sorozatszámot a banki bizonylat hátoldalára, amikor a két vádlott ott állt a gépkocsi mellett. Ez tehát nem teszi hiteltelenné a tanú állítását.

A tanú1 vallomását támasztja alá az a körülmény is, hogy röviddel az eset után az őt ismét igazoltató tanú3-nak és tanú4-nek a későbbi vallomásával egyezően számolt be az eseményekről, akik ezt jelentésbe mint okirati bizonyítékba foglalták, és ezt a tárgyaláson is fenntartották.

Megerősítette a fentieket a tanú2 is.

Ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékokkal nem állt összhangban az elsőfokú bíróság azon ténymegállapítása, hogy a tanú1 igazoltatására az Ut 24. szám előtt került volna sor.

Mindkét vádlott a tárgyalási szakban egyezően nyilatkozta, hogy nem a 24. szám előtt, hanem a 70. szám előtt állították meg a tanú1-t (9. tjkv. 3., 4. és 9. oldalai).

A tanú1 pedig a vallomásában nem említett házszámot.

Így a másodfokú bíróság a vádlottak egyező nyilatkozata alapján állapította meg a helyszínt.

Nem foghat helyt az a védelmi érvelés sem, hogy a vádlottak már 14 órakor bevonultak volna az alközpontba.

Egyrészt cáfolja ezt a tanú5 vallomása (ítélet 9. oldal 2. bekezdése), másrészt a nyomozati iratok 67. oldalán lévő napi jelentés is, melyet a vádlottak sajátkezűleg töltöttek ki, és ami a tanú5 nyilatkozatával összhangban azt tartalmazza, hogy „14 óra 30 perctől adminisztráció”.

A védelem azon kifogása, hogy a közterület felügyelet elmulasztotta a fegyelmi eljárás lefolytatását, jelen ügy megítélése szempontjából nem bír jelentőséggel. Az esetleges fegyelmi eljárás során hozott határozat ugyanis nem köti a bíróságot.

Azzal sem értett egyet a másodfokú bíróság, hogy az a körülmény miszerint a tanú1 a körmei alapján ismerte csak fel az l.r. vádlottat, megkérdőjelezhetné a tanú vallomásának hitelességét, hiszen nevezett a helyszínen felírta e vádlott jelvéyszámát. Azt sem tartotta elfogadhatónak, hogy ezt más intézkedés alkalmával is megtehetette volna, mert erre nézve semmilyen adat nem merült fel, ráadásul oka sem lehetett rá.

Mindezek alapján a cselekmény vádlottak általi elkövetését a másodfokú bíróság is kétséget kizáróan bizonyítottanak látta.

Az irányadó tényállásból okszerűen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére, és törvényes a cselekmény minősítése is.

A jogi indokolást - egyetértve az ügyészi és az ahhoz csatlakozó védelmi állásponttal - az alábbiakkal látta pontosítandónak:

A közterület-felügyeletről szóló 1999. évi LXIII. Törvény 17.§-a és a végrehajtására kibocsátott 43/1999.(XI.26.) BM. rendelet 6.§.(1) bekezdése jogosítja fel a közterület-felügyelőt a helyszíni bírság kiszabására. Eljárására az 1999. évi LXIII. Törvény 239.§.(1) bekezdése alapján a szabálysértésekről szóló, akkor hatályos LXIX. törvény 135.§.(1)-(4) bekezdése vonatkozik.

Részben a jogszabályi háttér, részben az elsőfokú ítélet 11. oldal 7. bekezdésében kifejtettek alapján mindkét vádlott kötelességszegése megállapítható volt.

Pontosítani kellett a bűncselekmény Btk. szerinti megjelölését, az helyesen a Btk.250.§.(1)(3) bekezdés I. fordulata.

Az elsőfokú bíróság csak részben sorolta fel helyesen a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket, így azok pontosításra szorulnak.

Az I.r. vádlottnál nem enyhít a büntetlen előélet, mivel az alkalmazási feltétel (1999. évi LXIII. Törvény 2.§.(1) bekezdése, 1999. évi XXIII. Törvény 7.§.(1) bekezdése).

A II.r. vádlott esetében további súlyosító körülmény a próbaidő alatti elkövetés.

Részben az enyhítő §. alkalmazásával, részben a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztések arányban állnak a vádlottak elkövetett cselekmény tárgyi súlyával és az alanyi bűnösségük fokával.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések mindkét vádlott esetében kellően szolgálják a büntetési célokat, azok enyhítését a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak.

A mellékbüntetések a főbüntetésekkel arányos tartamban lettek megállapítva, azok kiszabását a másodfokú bíróság is indokoltnak tartotta.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a kötelező vagyonelkobzást a vádlottakkal szemben egyetemlegesen alkalmazta, erre ugyanis a Legfelsőbb Bíróság 69/2008. Bk. vélemény III. pontja alapján nincs lehetőség, mivel azt valamennyi vádlott vonatkozásában külön-külön kell megállapítani.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a vagyonelkobzás összegét 5.000-5.000 Ft-ban határozta meg.

A másodfokú bíróság az egyéb járulékos kérdésekben hozott elsőbírői döntéseket törvényesnek találta.

Tekintettel a fentiekre a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére - mivel fellebbezéseik nem vezettek eredményre - a Be.381.§.(1) bekezdése, és a Be.338.§.(3) bekezdése alapján a vádlottakat külön-külön kötelezte.

Budapest, 2012. év szeptember hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

. Halász Irén sk
bíró

A Fővárosi Törvényszék 11.B.263/2011/10. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.119/2012/10. számú ítéletében írt változtatással mindkét vádlott tekintetében 2012. szeptember 14. napján jogerőre emelkedett és az l.r. vádlott szabadságvesztése kivételével végrehajtható.

Budapest, 2012. év szeptember hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Nyers Mária
bírószági ügyintéző